

Κωστής Ἀγουρίδης

Σταγόνες.
Κατὶ γυαλίνο
Δειχνεὶ κυκλους
Κατακοκκινους
Σε μαυρο ουρανο....
ΒΡΕΧΕΙ

Κι ενα πορτοκαλί
Στο χερί μου
Στατικό εντελώς
— κι ὁμως στιγμιαίο —
Εἶναι ἰσως με φλογισμένα ματιά
σιγουρα ὁμως, χωρὶς κανένα χρεος

()

Ἡ προσφιλης
Ἰδεα του θανατου

Εἶδω εἰς τον χειμωνα
Εἶναι
Γιατι τόσο αγαπησαμε
(Και επρεπε)
Γιατι βλεπαμε
Τη ζωη μας
Μεσ απο χιονισμενα τζαμα
Να τα θαμπωνει

21.1.78

()

Ο πρωῒνος σου ηλιος
Που αγαπας
Σα ροδι ανοιγει.
Χαιρεσαι.

3.2.78

Δημήτρης Γαβαλάς

Δώδεκα μῆνες στὰ σύνορα τοῦ κράτους
στὰ σύνορα τῆς ψυχῆς μου
λησιμόνησα τὸ πρόσωπό σου
τώρα ποὺ γεμίσανε τὰ μάτια μου
δροχὴ καὶ χιόνι.

Δώδεκα μῆνες στὰ σύνορα τοῦ κράτους
στὰ σύνορα τῆς ψυχῆς μου
λησιμόνησα πῶς ἀνθίζει τὸ κορμί σου γυμνὸ ἀπὸ τὸ νερὸ
τώρα ποὺ γέμισε ἡ καρδιά μου
ἐρήμωση καὶ νοσταλγία.

Μαρία Γαλπνοῦ

Η ΑΤΑΛΑΝΤΗ

Ἡ Ἀταλάντη λούζεται μὲ τὰ χέρια μου,
στίβει τὰ μαλλιά της μὲ τὰ χέρια μου,
φοράει τὰ χέρια της καὶ μένει μόνη,
καθὼς τὴ βλέπω νὰ μπαίνει στὸν ἄνεμο
σὰ μέσα σὲ φόρεμα χωρὶς ραφή.
Ἕνα αὐτοκίνητο στὸ δρόμο
περίμενε τὸ πράσινο χθὲς
χθόνιοι, ὑποχθόνιοι θεοὶ
δώδεκα ἄλογα στήν πόρτα τοῦ ἝΑδη
δώδεκα ἄλογα ζεμένα
ἀρχίζουν νὰ γράφουν τὴν κίνησή της.
Μιὰ ἐπιτόλαιη Ἀταλάντη

ή ἴδια ή φύση αὐτή και τὸ κορμί της
και ή φαρέτρα,
Γοργόφερη, ἔτσι πού εἶναι, ὅπου κιὰν κοιτάξω
στά τοπία
βασανιστική !

Κώστας Γουλιάμος

ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ

Ἐχ! και γακούγεται ὁ ἔρωτας τῆς Μεσσήνης
Μέχρι τις ἀρχαῖες παραστάσεις
Νᾶρχονταν οἱ νυχτωμένοι βάρχοι
Ἀπὸ τὴν σιγή τῶν οὐρανῶν
Κι ὄλα τὰ πτηνὰ μὲ τὴ δύση
Νὰ μετατόπιζαν τοὺς αἰῶνες
Θέλω νὰ μὲ πιστεύεις.
Μιά φορά κάθε μῆνα σ' ἀγαποῦσα.

(Εἶσαι ὁμορφο κορίτσι. Σὰν ἀκατοίκητο νησί.
Μὰ τί θὰ πεῖ ἀνάμνηση. Ἐδῶ μεταφράζεται
ή ζωή. Κι ἐσὺ παραδιάζεις τὸν ἔρωτα).

Μιά φορά κάθε μῆνα σεληνιάζεται ή θάλασσα
Μιά φορά κάθε μῆνα
Ἕνας σεισμός ἀποπλανᾷ τις πολεμίστρες
Σὰν μιὰ γέννηση μέσα στὴν βροχή
Κι ὅμως ταξιδεύω μὲ τὴν ἄκρη τοῦ προσώπου μου
Στὸ παιδικό μου Ὀχτώβρη
Θέλω νὰ μὲ πιστεύεις
Κάτι πού ἔρχεται μοιάζει μὲ θαῦμα
Κρατάει ὅσο νὰ διᾶσεις ἓνα ποίημα
Και ξαφνικά ἐπανερχονται τὰ ποτάμια στά παλιὰ τους κοιμητήρια
Οἱ λάμπες τυφλώνουν τις ἀράχνες μέσα στά χρόνια
Οἱ μέρες κυκλοφοροῦν μισόγυμνες
Και συνηθίζουν τ' ἀπογευματινά μας μάτια
Ἀλλὰ ἐσὺ τί ξέρεις ἀπὸ γεωγραφία
Τί ξέρεις τί ἀπὸ τὸν Ἀντονέν Ἀρτώ
Ἀπὸ τὰ ἡμιτόνια και τις ἐξισώσεις
Ἐκτὸς ἀν παραδεχτῶ τὸ παιδικό σου αἶνιγμα.

Ἀντώνης Ἐλευθεριώτης

ΠΟΙΗΜΑ

τεντώνομαι
ἄγριο πετῶ ἀλεξίσφαιρης ὁδύνης
ζωῆς βλογισκομένης ἀπ' τις ἀναστολές